

[Chr. Nielsen.]

det da være sådan, at de udvidelser, der sker hvert år, den konsolidering, som finder sted, reelt må betragtes som en del af udbyttet til aktionærene, for når disse senere hen skal have den præferencetilting, at udbyttet skal bedømmes efter egenkapitalen, så må denne på det tidspunkt, da dette udbytte af egenkapitalen tilflyder dem, sandelig være et reelt udbytte og må beregnes som sådant.

Villemoes: Hvis det mærkelige skulle ske, at det ærede medlem hr. Chr. Nielsen og jeg — der er jo noget, der hedder arvelovgivning her i landet — kom i besiddelse af en aktie, hvis kurs f. eks. var 200, og dette papir gav 6 pct. i udbytte, så ville det ærede medlem hr. Chr. Nielsen og jeg kun få 3 pct. af vore penge. Det behøver man ikke at have været landstingsmand eller at have studeret på anden måde i ret mange år for at finde ud af, og det er det ærede medlem hr. Chr. Nielsen selvfølgelig lige så klar over som jeg.

Jeg kender et tilfælde med et selskab, umådelig velkonsolideret, der har 35 år på bagen, og som giver det voldsomme udbytte af 10 pct. Det er selvfølgelig oparbejdet i løbet af årene gennem overskud og henlæggelser i overensstemmelse med aktieselskabslovgivningens regler, som selskabet naturligvis skal følge. Men dette selskabs aktier, som nu er i anden generations eje, skal til skat optages til kurs 290, hvilket betyder, at den nye aktionær, sønnen af ham, der for 35 år siden var med til at stifte selskabet, kun får ca. 3 pct. af disse penge, og jeg ved i hvert fald, at hvis rigsdagen kommer til at stå overfor optagelse af statslån før eller senere, bliver det til helt andre tal, sådan som forholdene ligger i dag. Men vi kan vente, til fortrykket kommer. Jeg mener bestemt, at jeg, da jeg havde ordet første gang, sagde: selskabets kapital inklusive reserver — altså det, der hedder egenkapital. Ellers er det en fortalelse, for det var udfra den forudsætning, jeg talte, og jeg er i denne henseende enig med ministeren og uenig med det ærede medlem hr. Chr. Nielsen, der mener, at man, selv i et gammelt selskab, skal gå ud fra aktiekapitalen, uanset at selskabet af staten, som det er

tvunget til — iøvrigt af meget fornuftige grunde, og jeg udtalte ligesom det ærede medlem hr. Gudiksen, at jeg var tilhænger af vor gode aktieselskabslovgivning — at skulle henlægge så og så meget.

Det kan vel ikke nægtes, at vi har ikke så små tal for vor skattelovgivning her i landet. Det er netop et af de områder, hvor vi har en så decideret dobbeltbeskatning. Selskaberne betaler skat, og når udbyttet fra dem kommer i aktionærens lomme, må han atter betale skat heraf. Det er efter min mening ikke helt rimeligt, fordi der netop er så mange aktieselskaber, der har lignende arbejdsvilkår som privatejede firmaer. Jeg omtalte selskaberne med de få aktionærer, populært kaldet familieaktieselskaber; det ærede medlem hr. Gudiksen omtalte de store selskaber, i hvilke det er de mange, der ved at skyde penge til er baggrunden for, at vi her i landet også har store landskendte, ja verdenskendte firmaer, som enkeltmand ikke kunne have været i stand til at etablere. Men jeg fastholder vedblivende, hvad jeg har sagt, og jeg ved, at det ærede medlem hr. Chr. Nielsen og jeg let kan få de statistiske oplysninger, som jeg har nævnt om udbyttet, de kan jo fås hos en hvilken som helst vekselerer her i byen eller andetsteds.

Chr. Nielsen: Jeg tror ikke, det er nødvendigt at fremskaffe noget materiale, for jeg kan ikke se, at der egentlig består nogen uoverensstemmelse mellem det ærede medlem hr. Villemoes og mig. Egenkapital og aktiekapital er to ting, men jeg for mit vedkommende hævder, at det rigtigste må være at bedømme udbyttet i forhold til aktiekapitalen.

Må jeg iøvrigt om de klageråb, som det ærede medlem udstødte, sige, at de overhovedet ikke gjorde noget indtryk på mig. Jeg husker for år tilbage, medens jeg var i Københavns kommune, at vi udarbejdede en statistik i anledning af de samme klager fra industrien, fra aktieselskaberne, og her nåede vi gennem det materiale, vi indsamlede, frem til, at København af samtlige europæiske hovedstæder var den billigste hovedstad i Europa med hensyn til de skatter, der blev pålagt aktieselskaber.

Hermed sluttede forhandlingen.